

Dr. Drábik János

A nemzet és az állam kiszolgáltatottsága a globális háttérhatalomnak

* * *

A pénzhatalmi világelit magánháborúja

A pénzimpérium a 20. század végén pénzügyi és gazdasági eszközökkel nagyszabású háborút indított nemzetállamok felszámolására és az **Új Világrend** létrehozására. A pénzhatalmi elitnek a világkormány létrehozásáért folytatott háborús offenzívája 2008 után új szakaszba lépett. Az államok feletti Pénzkartell több évszázados stratégiájának kezdettől fogva olyan transznacionális pénzügyi rendszer létrehozása volt a célja, amelynek a segítségével ellenőrizni lehet az egyes országok gazdasági és politikai rendszerét is. A szervezett magánhatalom – a pénzimpérium – úgy rejtőzködik a területtel rendelkező, geopolitikailag létező országokban, mint egy kanál só a pohár vízben. Nem, vagy csak alig látszik, de ott van, és jelenléte meghatározó.

A **pénzimpérium** nem úgy épül fel, mint egy állam. Szervezeti rendszeréből hiányzik a hatalmi ágak – törvényhozó, végrehajtó, bírói – megosztása (a fékek és ellensúlyok ellenőrző szerepe), működéséből pedig a társadalomnak felelősséggel tartozó vezetők demokratikus megválasztása. A pénz világbirodalmának a szervezeti felépítése és működése egy magántulajdonban lévő világcég szervezetéhez és működéséhez hasonlítható. Legfőbb döntéshozói a hierarchia **felső szintjén** elhelyezkedő **tulajdonosok**, akiknek a döntéseit a **második** szintet alkotó **igazgatóságok tagjainak** (ENSZ és NATO főtitkárok, a WTO, a Világkereskedelmi Szervezet, a Világbank és IMF ügyvezetői, az EU Bizottságának elnökei, a CFR, a Külkapcsolatok Tanácsa, a Bilderberg Csoport és a Trilaterális Bizottság irányítói) a **felügyelete** alatt a nagy szakértelemmel rendelkező **harmadik szint** technokrata **menedzserei** (a FED, a BIS, az ECB, az ECB, a központi bankok és a nemzetközi kereskedelmi bankok elnökei, a multinacionális cégbirodalmak és óriás biztosítótársaságok ügyvezetői, a globális média tulajdonosai, a mintegy harmincezer alapítvány irányítói, állam és kormányfők, a hadseregeket és zsoldosokat vezénylő tábornokok, titkosszolgálatok és hírszerzőszervezetek, a nemzetközi szabadkőműves hálózatok és más féltitkos társaságok irányítói) hajtják végre.

David Rothkopf a „**Superclass**” c. munkájában (USA, 2008) dokumentálta, hogy a globális korporációként működő pénzimpérium **tulajdonosai** a világ mint-

egy háromszáz leggazdagabb pénz-dinasztiából kerülnek ki, és körülbelül hat-ezer személy tartozik hozzájuk. Ők alkotják a lakosság szupergazdag 1%-ának a felső szintjét. Ennek az 1%-nak az emberiség 99%-ka kényszerűségből folyamatosan átadja munkája eredményét. **Rothkopf** a New Yorkban működő **Kissinger Associates, Inc.** egyik vezetőjeként, vagyis jól tájékozott bennfentesként állítja, hogy ennek a háromszáz családnak a tagjai irányítják a kormányokat, a legnagyobb korporációkat, a nemzetközi pénzhatalom fellegráit, a tömegtájékoztatás világhálózatát, a vallási szervezeteket, valamint a látható intézmények árnyékában a világ legveszélyesebb bűnöző és terrorista szervezeteit is.

A **globális pénzimpérium**, mint **szervezett magánhatalom**, sokszorosan összetett hierarchikus rendszert alkot, ahol az egyes szintek, struktúrák, hálózatok centralizált irányítás alatt koordináltan működnek. Ennek a globális hatalmi struktúrának a többi fölé emelkedő talán legfontosabb irányító szerve a **Bilderberg Csoport**, amelyet a pénzhatalmi világelit **zárt klubjának** is tekinthetünk. Olyan „**Klubnak**”, amelybe csak a szuperosztály legfőbb vezetői által gondosan kiválasztott bennfentesek tartozhatnak.

A 20. század végére és a 21. század elejére ez a **szuperosztály** a történelemben eddig példa nélkül álló vagyont halmozott fel és lényegében megszerezte a világhatalmat magának. Sokkal gyorsabban globalizálódott, mint bármely más – a világ irányításában résztvevő – csoport. A szuperosztály tagjai nemcsak baráti és családi kapcsolatokkal kötődnek egymáshoz, hanem szoros érdek- és sorsközösséget is alkotnak. Ők tartják kézben a globalizációt és döntően ők az egyre növekvő gazdasági- és társadalmi egyenlőtlenség okai.

A világelit azért indított pénzügyi háborút Amerikában, Európában és mássutt, mert véglegesíteni akarta az immáron 300 év óta követett világstratégiája nyomán megszerzett óriás vagyon feletti rendelkezést és az ehhez kapcsolódó politikai előjogait. A folyamatban lévő világháború különlegessége, hogy **magánérdekek** érvényesítését célzó **privatizált** háború. Másik sajátossága (a nemzetközi Pénzkartell által korábban kirobbantott háborúkhöz képest), hogy első sorban nem katonai szövetségekbe tömörült nemzetállamok hadseregei vívják véres ütközeteiket hatalmas hadigépezeteikkel. Ennek a látszólag békés eszközökkel vívott **magánháborúnak** azonban mégis igen súlyosak a következményei az egész emberiség számára. Talán a legtragikusabb ezek közül az, hogy a **21. század elején több, mint egy milliárd ember nyomorog és éhezik**. Másodpercenként hálnak meg éhező csecsemők olyan betegségeken, amelyeket már gyógyítani lehet. A hétmilliárd emberből túlságosan sokan vannak, akik kénytelenek napi 1 dollárból megélni. Az eladósodottsághoz és a vele járó stresszhez kapcsolódó betegségek naponta szedik áldozataikat.

A pénzügyi eszközökkel folytatott világháború tehát zajlik, és ma már a fejlett nyugati világban is milliók estek neki áldozatul. Ennek a háborúnak az ütközetei nem olyan látványosak, mint amikor hagyományos hadseregek csapnak össze. Ha szétbombáztak egy gyárat, mindenki tudta, hogy nemcsak az épületek és berendezések pusztultak el, de az ott dolgozók munkahelyei is megsemmisültek. Az már kevésbé tűnik fel, hogyha pénzügyi eszközökkel kényszerítik ki a gyárak, üzemek bezárását, akkor is elvesznek a munkalehetőségek. Egy **szétbombázott**

és egy **bezárt gyár** között annyi a különbség, hogy az utóbbi csak fokozatosan válik használhatatlan ócskavassá. A végeredmény azonban ugyanaz.

A pénzümpérium magánháborúja szinte az egész világot sújtja, egy-szintre hozva fejlett és fejlődőnek nevezett elmaradott országokat. A világgazdaság centrum-országaiban egyre kevesebb az értéket-előállító gyárak száma. Az egy-kor élenjáró ipari országok aktív nemzedékei egyre kevésbé találnak munkát, a nyugdíjasok megélhetése pedig közvetlen veszélybe került. A szuperosztálynak sikerült az emberiséget a '**Sötét Középkornál**' is vigasztalanabb '**Sötét Újkorba**' taszítani. Az egyes országok, köztük Magyarország is, az eddig ismert minden mértéket felülmúlóan el lettek adósítva. A fizetésképtelenné vált országok kénytelenek még meglévő értékeiket átengedni a nemzetközi pénzügyi közösségnek. A legyőzött népek egymás után adják meg magukat a győztes pénzümpériumnak, és fizetik vazallusként legyőzőiknek a hatalmas hadisarcot adósságszolgálat és kamat formájában. A meghódított országok hihetetlenül megalázó „üzleteket” kötnek legyőzőikkel, átengedve szinte mindent a pénzhatalmi világelitnek.

A győztes pénzümpérium – hatalma csúcsán – mégsem folytathatja zavartalanul hódító magánháborúját. Nem azért, mert felébredt a lelkiismerete és megsajnálta a legyőzött országokat, a megrendült társadalmakat, a kétségbeesett és munkanélkülivé vált milliókat, hanem egyszerűen azért, mert **túlnyerte magát**, és már nincs mit elrabolnia. Egyre nehezebb arra kényszerítenie az emberiséget, hogy elpusztítva az élővilágot, felemészítve pótolhatatlan erőforrásokat, betegen hajszolja a növekedést csak azért, hogy a kamat-mechanizmussal hatványozottan növekedő adósságait fizetni tudja az új hódítóknak. A pénzümpérium **túlnyerte magát** és nem hagyott más lehetőséget az emberiség számára, mint a szembefordulást, az életre-halálra szóló harcot túlélése érdekében.

A szuperosztály tanult elődeitől, de nem eleget. **Otto von Bismarck**, aki a 19. század második felében létrehozta az egyesített Németországot, aggódott amiatt, hogy életműve fennmaradjon és Németország felemelkedése tartós legyen. Tudni akarta, hogy a magas civilizációval rendelkező birodalmak bukását mi idézte elő a történelemben. Ezért felkérte **Gustav Ruland** gazdaságtörténész egyetemi tanárt, hogy derítse ki, mi okozta e magas civilizációk bukását. Ruland több kötetes válasza szerint a bukás döntő oka a pénzümpérium magánellenőrzés alá kerülése, a kamatszedés és a túlzott méretű eladósodás volt. Az államok fizetésképtelenné válása mindig felgyorsította a magas kultúrák hanyatlását, és végül elvezetett a birodalmak összeomlásáig. A Nyugatrómai Birodalom felbomlását is az eladósodás okozta. A csődbe jutott államnak már nem volt pénze közfeladatai ellátásához. A Római Birodalom nyugati felében szinte teljesen eltűnt a pénz a gazdasági életből, és átadta helyét a naturál-gazdálkodásnak, az anarchiának és a cserének.

Miért találta fel a Pénzkartell elődje a parlamenti demokráciát és a nyugati típusú nemzetállamot? A középkorban a mai nemzetközi bankárok elődei hatalmas kölcsönöket nyújtottak az egymással háborúzó abszolút uralkodóknak, természetesen magas kamatokat felszámítva. A hitelek az uralkodó személyes adósságát képezték. A mai nemzetközi bankárok akkori elődeinek gyakran nagy

veszteségeket kellett elszenvedniük, mert az egyes uralkodók meghaltak még mielőtt kifizették volna adósságaikat. A személyhez kötött kölcsönök a hitelt felvevő szuverén uralkodó halálával megszűntek. Az uralkodó utódja megtehetette, hogy más pénzkölcsönzőkhöz forduljon, így azok a bankárok, akik az elhunyt uralkodónak hiteleztek, már nem jutottak hozzá pénzükhöz.

A **szuperosztály elődei** ezért arra törekedtek, hogy ne az egyes uralkodókhoz kössék a hiteleket és azok visszafizetését, hanem a kölcsönökért egy egész ország és annak népe vállaljon felelősséget. Ezért a bankárok úgy döntöttek, hogy a dinasztikus államokat fokozatosan átalakítják és az abszolút uralkodókat eltávolítják. Olyan államokat kezdtek létrehozni, ahol az állam nem az abszolút uralkodót, hanem az adott ország lakosságának egy részét, vagy egészét jelentette. Fokozatosan kifejlesztették a parlamenti demokrácia rendszerét. Az új rendszer meghonosítását elősegítette az, hogy Német-Alföld (a jelenlegi Benelux-államok) el tudott szakadni Spanyolországtól. Létrejött Hollandia, ahol már a lakosság egésze fizette az állam tartozását adó formájában. Hollandia polgárai voltak az adósok, mivel a lakosság választott képviselői vették fel a kölcsönöket. E választott hatalomgyakorlók pedig a népszuverenítésre hivatkozva a polgárok adóiból fizették vissza a kölcsönöket kamataikkal együtt.

A már csírájában meglévő nemzetközi Pénzkartell emiatt tekintette a parlamenti demokráciát a sikeres eladósítás fontos feltételének. Így már úgy lehetett eladósítani az államokat, hogy azok az uralkodók halála után is kötelesek voltak eleget tenni adósságszolgálati kötelezettségeiknek. Így lett a nemzetközi Pénzkartell elődje érdekelt a nyugati típusú nemzetállamok létrehozásában és a demokrácia elterjesztésében, mert a parlamenti demokrácia biztosította, hogy az adófizető polgárok is beleszólhassanak a közügyekbe. Ezért találták ki a nemzetközi bankárok elődei a felvilágosodást, a brit és a holland parlamenti demokráciát, majd pedig a nemzetállamokat. Bebizonyosodott, hogy a nyelvi és etnikai közösségen alapuló nemzetállam olyan természetes egység, amelyet viszonylag kis kockázattal lehet tetemes adóssággal megterhelni. Egy ilyen természetes közösségnek **erős a kohéziója**, és még az eladósítás terhei alatt sem esik könnyen szét.

A helyzet századunkban megváltozott. A nemzetközi Pénzkartell ma már szabadulni akar mind a nemzetállamoktól, mind az érdemi demokráciától. A vagyon globális felhalmozását, a pénzügyi hatalom koncentrációját a politikai és a fegyveres hatalom centralizációjával akarja kiegészíteni. Ennek útjában állnak a szuverén nemzetállamok, és az érdemi demokráciával együtt járó politikai felelősségvállalás, az alulról-jövő számonkérés és az elmozdítás lehetősége. A szuperosztály az **'Új Világrendért'** folytatott háborúját az euró-atlanti régióban ma még döntően eladósítással, pénzügyi és gazdasági eszközökkel vívja. Nem lehet azonban kizárni, hogyha kritikus helyzetbe kerül, akkor ezt a háborúját is pusztító fegyverekkel vívott küzdelemmé alakítja át egy nagyobb konfliktus keretében.

Gideon Rachman, a Financial Times munkatársa, 2008. december 8-án publikált „**És most a világkormány**” című írásában megírta, hogy a pénzhatalmi világelít terve egy globális kormány felállítása. Ehhez még azt is hozzátette,

hogy ez alapvetően **demokráciaellenes elképzelés**. „A nemzetközi kormányzás csak akkor lehet igazán hatékony, ha **demokráciaellenes**” ismerte be. Arra hivatkozott, hogy az Európai-Unió bővítési kísérletei mindig nehézkesnek bizonyultak, amikor a csatlakozáshoz az adott ország lakóinak népszavazással kellett igent mondaniuk. Az Unió akkor haladt előre gyorsabb ütemben, amikor a fontos döntéseket technokraták és politikusok hozták meg, és csak utólag kellett meggyőzniük a szavazókat döntésük helyességéről.

Rachman ebben az írásában kifejti, hogy a tervezett **világkormány** az Európai-Unióhoz hasonlóan működne: *„Egységes államra jellemző tulajdonságokkal rendelkező és meghatározott jogrend által irányított szervezet lenne. Az Európai-Unió már létrehozott egy 27 országból álló kontinentális kormányt, ami modellként szolgálhat. Az Európai-Uniónak már van Legfelsőbb Bírósága, saját valutája, és több ezer oldalnyi jogszabálya, továbbá rendelkezik kiterjedt polgári szolgálattal, azonkívül bármikor képes felállítani és mozgósítani egy hadsereget.”*

Rachman úgy véli, hogy a **globális kormány** diktatórikusan végrehajtaná az ENSZ égisze alatt kidolgozott klímaváltozási megállapodást, és gondoskodna egy **ötvenezer** fős békefenntartó erő felállításáról. A világkormány bevezetése ma már elfogadható, sőt egyenesen kézenfekvő lépés, mivel a fennálló pénzügyi válság, a globális felmelegedés és a terrorizmus elleni globális harc biztosítják az elfogadásához szükséges programokat. Mindezt azonban kellően becsomagolva kell tálni a közvéleménynek, hogy ne ijedjen meg. Rachman írása óta a pénzhatalmi világelit több fontos országban helyezte kulcspozícióba a szolgálatában álló technokrata szakértőket. Maga Rachman pedig részt vett a Bilderberg Csoport 2012. évi konferenciáján az Egyesült Államok Virginia tagállama, **Chantilly** nevű városában.

2012. július 24-én a **CNBC televízió kerekasztal beszélgetésén** a résztvevők egybehangzóan azt állították, hogy az **Egyesült Államok kormánya is a központi bankok vezetőiből álló elit irányítása alatt áll**. Ennek az elitnek egy **világkormány** felállítása a végső célja. Ebben a főáramlatú, vagyis a hivatalos álláspontot képviselő tömegtájékoztató intézményben a műsorvezető a beszélgetés résztvevőinek a következő **három kérdést tette fel**: „Mindannyian a központi bankároknak dolgozunk? Ez már a globális kormányzás, vagy egységes világ a központi bankárok vezetésével? A központi bankok akarata szerint élünk és halunk?”

Az egyik elemző azonnal **válaszolt**: *„Mindannyian a központi bankok rabszolgái vagyunk.”* Egy másik meghívott ehhez hozzátette: *„A központi bankok vezetőinek, a jogszabályok és a törvények megalkotóinak vagyunk alárendelve, és nem a gazdasági törvényszerűségek irányítanak bennünket.”*

A hivatalos tömegtájékoztató **világkormány felállítására** vonatkozó információkat eddig **összeesküvés-elméletként** kezelte. Most azonban fordulat történt, mert a globális média irányítói azt sugalmazzák a közvéleménynek, hogy csak egyetlen járható és működőképes megoldás van, ha a hatalom formálisan is átkerül a pénzhatalmi világelit kezébe. Ez kiegészülne egy új világvaluta bevezetésével. A pénzhatalom szolgálatában álló technokraták ma már nyíltan vállalják, hogy a világkormány létrehozásán dolgoznak. Az Európai-Unió elnöke,

Herman van Rompuy, 2009-ben történt megválasztását követően kijelentette, hogy a pénzügyi válság és a globális felmelegedés elleni küzdelem célja bolygónk globális irányításának az előkészítése. Rompuy úgy gondolta, hogy már 2009. a globális kormányzás első éve lesz.

Robert Zoelick, a világbank elnöke, a **G20**-ak csúcstalálkozóján sürgette a nemzeti szuverenitás felszámolását és a globális kormány bevezetését.

Jean-Claude Trichet, az Európai Központi Bank korábbi elnöke, a CFR (Külkapcsolatok Tanácsa) előtt mondott beszédében egyértelművé tette, hogy annak a tanácskozási sorozatnak, amelyre a bázeli Nemzetközi Fizetések Bankjának (BIS-nek) a központjában kerül sor, a globális kormányzásra való gyakorlati felkészülés a célja. **Trichet** így foglalta össze a globális kormányzásra vonatkozó elképzelését: „A gazdasági- és pénzügyi világban a globális kormányzás nemcsak a nemzetek feletti és a nemzetközi intézményeket foglalja magában, hanem a globális szinten progresszívan létrejött informális csoportokat is. Ezek (a G7-ek, a G10-ek, a G20-ak stb) kulcsfontosságú szerepet töltenek be a globális koordinációban, ott, ahol a döntéseket még mindig nemzeti szinten hozzák, legyen az az átgondolt szabványok, jogszabályok, törvények meghatározása, vagy makrogazdasági irányelvek koordinálása.”

Strobe Talbot, aki **Bill Clinton** elnök kormányában külügyminiszter-helyettes volt, már 1992-ben azt nyilatkozta a Time magazinnak, hogy: „*A következő évszázadban a nemzetek, ahogyan ma ismerjük őket, megszűnnek létezni. Valamennyi állam egyetlen globális hatalmat fog elismerni. Kiderült, hogy a nemzeti szuverenitás mégsem volt olyan jó elképzelés.*”

Gordon Brown, korábbi brit miniszterelnök pedig röviden csak annyit mondott: „Egy új globális egyességre van szükségünk, a világ országai és kontinensei közötti megállapodásra.”

A pénzhatalmi világelit emberiség elleni háborújának tehát egyik fontos stratégiai célja: létrehozni az egy-központból irányított világrendszert, hogy a globális kormányzat formálisan is működhessen.

Mikor kezdődött az emberiség elleni háború? Az előzmények a második világháború után kialakult helyzethez vezetnek minket. Nyilvánvaló, hogy a most folyó háborút csak a második világháború győztesei készíthették elő. Kik voltak ezek a győztesek? Elvileg az angol-szász hatalmak, elsősorban az Egyesült Államok, valamint a sztálinista Szovjetunió. De az Egyesült Államok alatt sem az amerikai munkásokat vagy farmereket kell érteni. Ezeknek akkor sem volt, és ma sincs lehetőségük az Egyesült Államok világstratégiájának az alakítására. Annál több köze van a már hivatkozott államok feletti hatalomnak (Council on Foreign Relations, Külkapcsolatok Tanácsa, a Trilaterális Bizottságnak, és a Bilderberg Csoportnak) és a hozzájuk kapcsolódó intézményeknek és hálózatoknak.

Ha közelebbről szemügyre vesszük, hogy kik azok a személyek, akik létrehozták ezeket a szervezeteket, akkor ismerős nevekre bukkanunk, olyanokra, mint **Rockefeller, Rothschild, Warburg, Schiff, Loeb, Goldman, Sachs, Montefiore**. A 19. és a 20. századból megemlíthetjük még **Bernard Baruch**-ot, **Felix Frankfurter**-t, a német **Walther Rathenau**-t, valamint az **Altschul, a Cohen, a Straus**,

a **Steinhardt, a Blum, a Lippman, a Lehman, a Dreyfus, a Lamont, a Mandel, a Morgenthau, az Ezechiél, a Lasky, a Rosenman** és más családoknak a neveit. Ha viszont azt nézzük, hogy az alapítók kikre bízta ezeket a szervezeteket, amelyek dokumentálhatóan irányítják a látható kormányokat, nemzetközi szervezeteket, pénzügyi struktúrákat, akkor olyan nevekkal találkozunk, mint **Alan Greenspan, Milton Friedman, Ben Bernanke, Henry Kissinger, Paul Wolfowitz, Richard Perle, Madleine Albright** és sok más társuk. Ekkor szembesülünk azzal a ténnyel, hogy a felsoroltak túlnyomó többsége zsidó, vagy zsidó származású. Hogyan lehetséges az, hogy egy olyan nép, amelyet évszázadokon át elnyomtak, amelyet üldöztek vallási és etnikai különállása miatt, amelyet gettókba zártak, kihasználtak, végül is a világhatalom csúcsára került. Nyilvánvaló, hogy nem ennek a sokat szenvedett, üldözött, zsidó népnek a fiai-lányai kerültek hatalomra, hanem egy olyan világelit, amely ugyan túlnyomórészt e népből származott, de már elszakadt tőle és önálló erőközponttá, saját önértékét, külön világstratégiát követő hatalmi tényezővé alakult át.

A pénzhatalmi világelit, amely angol-szász színekben és a sztálinista Szovjetunió segítségével megnyerte a világháborút, olyan nemzetközi viszonyokat akart kialakítani az euro-atlanti térségben, amely többé nem veszélyezteti világ feletti hegemoniáját. Jól világítja meg ezt a világstratégiát az, amit **Winston Churchill** 1946. márciusában az amerikai **Fulton**-ban mondott **Truman** akkori amerikai elnöknek:

„Ez a háború nemcsak a fasizmus megsemmisítéséért folyt, hanem a kereskedelmi piacok meghódításáért is. Ha akartuk volna, megelőzhattük volna ezt a háborút, és egyetlen lövés nélkül kikerülhattünk volna belőle, de mi ezt nem akartuk.”

Hasonló tartalmú véleményt fogalmazott meg Churchill a svájci **Bernben 1960-ban:**

„Németország megbocsáthatatlan bűne a második világháború előtt az volt, hogy kísérletet tett gazdaságának a kiszakítására a világkereskedelmi rendszerből, és arra, hogy kialakítsa saját pénzügyi rendszerét, amelyből a pénzügy világ már nem tud többé profitálni (...). Lemészároltuk a gaz dísznót.”

A pénzhatalmi világelit már a második világháború után hozzáfogott pénzuralmi világstratégiájának a megvalósításához. Ehhez azonban segítőtársakra volt szüksége. Nem volt válogató, mert az olasz maffiától a legyőzött Németország egykori náciából álló szakértő rétegéig kész volt mindenkivel együttműködni, aki vállalta a pénzuralmi rendszer átültetését a gyakorlatba. Az egykori náci vezetőréteg szívesen vállalkozott a pénzhatalmi világelit kiszolgálására, hiszen a vesztes háború nyomán deklasszálódott és élete, egzisztenciája, karrierje veszélybe került. A világelit szolgálatában álló amerikai és európai politikusoknak szükségük volt az egykori náci bürokraták szaktudására. Az amerikai főhatalmat képviselő személyek – immáron a Pénzkartell szolgálatában – ugyanúgy Európa szervezett meghódítását tűzték ki maguk elé, mint a Harmadik Birodalom, de eltérő - nem háborús - módszerekkel.

Az Amerikát is irányító pénzhatalmi világelit olyan **kollaboráns** érdekcsoportokat akart az egyes európai országokban, amelyek neki elkötelezettek, nem

pedig az adott ország népeinek, nemzeti uralkodó csoportjainak. A világelitnek nem állt érdekében, hogy Európa egyes államaiban erős nemzeti tőkésosztály vegye át a pénzügyi és gazdasági hatalmat, valamint a politikai szféra irányítását. A legyőzött náci Németország középszintű vezetőrétege tehát zsarolhatóságánál fogva jó eszköznek bizonyult céljaik eléréséhez. Az egykori náci technokratákat azonban szalonképessé kellett tenni, hogy elkerüljék a nácitlanítással járó felelősségre-vonást.

Mivel a nácitlanítás irányításában fontos szerepet játszottak a nemzetközi zsidó szervezetek, ezért a zsidó érdekcsoportok voltak abban a helyzetben, hogy meghatározhassák a náci technokraták és hivatalnokok közül kit kell felelősségre vonni és kit nem. Az Európa nyugati részében élő zsidóság így a közvetítő fontos szerepét tölthette be az amerikai főhatalom és a helyszínen szerveződő kollaboráns technokrata-bürokrata vezetőréteg között. A pénzuralmi világelit tehát az irányítása alatt álló Egyesült Államok tőkés érdekcsoportjait használta fel az új rend kiépítésére a meghódított Európában, és ehhez igénybe vette a zsidó szervezetek és a kollaboránssá vált, egykori középszintű náci technokrata réteg segítségét.

Ez a '**hármasszövetség**' nem volt teljesen új, hiszen már a második világháborút megelőzően is együttműködtek az amerikai szuperkapitalisták a nemzetiszocialista kormányt támogató, olyan iparmágnásokkal, mint **Fritz Thyssen**, akiről köztudomású volt, hogy **Hitlert** támogatta. Ma már kellően dokumentált, hogy a tekintélyes **WASP-dinasztia** (White, Anglo-Saxon, Protestant) **Bush család** akkori feje az a **Prescott Bush volt, aki** a Rockefeller-ház tulajdonában álló **Standard Oil** világcégen keresztül juttatott sok millió amerikai dollárt a hitleri rendszernek és hadigépezetének. Fia és unokája is az Egyesült Államok elnöke lett.

A pénzhatalmi világelit Európa meghódítását tűzte ki célul, ugyanazt, amit a hitleri Németország is meg szeretett volna valósítani. A világelit tagjának tekinthető **Winston Churchill** már idézett szavai egyértelművé teszik, hogy nem ez a fasiszta célkitűzés volt a nemzetiszocialista Németország legnagyobb bűne a Pénzkartell szemében. A nagy bűn, amiért el kellett pusztítani, az volt, hogy a nemzetközi bankárokat kihagyta a pénzrendszer működtetéséből. Ha a náci Harmadik Birodalom vezetésével egyesült volna Európa, akkor a pénzhatalmi világelit többé nem szedhetett volna kamatsarcot Európa népeitől. Ezt minden eszközzel meg kellett akadályoznia.

Az említett '**hármasszövetségben**', amely a világelit szolgálatában a második világháború után átvette Európa irányítását, nem a zsidó nép azon tagjai vettek részt, akik más népekhez tartozó embertársaikhoz hasonlóan munkájukból, tudásukból, szakértelmükből éltek. Túlnyomó részt a **szuperosztály** szolgálatában álló, és a nemzetközi Pénzkartell által finanszírozott szervezett zsidósághoz – elsősorban a transznacionális cionista szervezetekhez – tartoztak, akik készségesen vállalkoztak a szuperosztály világstratégiájának a végrehajtására. A romokban heverő Európa lehetőséget kínált nekik arra, hogy átvegyék az irányítást a pénzügyi és a gazdasági szektorban, a kereskedelemben, a tömegtájékoztatásban, továbbá a kulturális és tudományos szférában is. Tehetségük és összeköt-

tetéseik révén hamar vezető szerephez jutottak a különböző politikai pártokban és a szakszervezetekben. Nem kevesen magas állami funkciókba is kerültek.

Az új stratégia szerint nem német, hanem az amerikai monopóliumok tulajdonosai vették át az európai gazdaság irányítását. Az új hódítókkal együttműködő kollaboráns vezetőréteget minél előbb meg kellett szervezni. Ebben az időszakban több európai ország még rendelkezett gyarmatokkal. Ezért az adott ország pénzügyi, gazdasági és politikai rendszerének az átvétele a hozzátartozó gyarmatok feletti uralmat is jelentette. Ennek a hosszú távú stratégiának sikeres megvalósítása tette szükségessé olyan koordináló szervezetek létrehozását is, mint a **Bilderberg Csoport**.

Ennek az **1954-ben** megalakult nagy-hatalmú **zárt Klubnak** a tagjai részben olyan hagyományos hálózatokból jöttek, mint a különböző szabadkőműves páholyok és a transznacionális cionista szervezetek. A Klub állandó bizottságának közvetlen irányítását a világelit bizalmi emberei végezték, tagjai pedig azokból kerültek ki, akiket mi a pénzuralmi rend hierarchiájában az **igazgatóság**hoz soroltunk. A **Bilderberg Csoport** szigorúan titokban tartott tanácskozásain az állandó résztvevőkön túl – időről időre váltakozva – főleg a **menedzseri szint** meghívottjai vettek részt.

A rendszer működéséhez természetesen erre a célra kiválasztott, felnevelt és pozícióba helyezett profi réalpolitikuskokra, pragmatikus technokratákra, engedelmes hivatalnokokra, az együttműködők és kiszolgálók egész bürokratizációs stábjára volt szükség. Ők azok, akik arctalan robotként gondolkodás nélkül szolgálták a pénzimpériumot és hajtották és hajtják végre annak stratégiáját. A **pénzhatalmi nomenklatúra** számos tagja bámulatot karriert futott be. Ezek a jól-fizetett pénzuralmi bürokraták minden áldozatot megkövetelhetek az alullevőktől arra hivatkozással, hogy a világalomra törő szovjet kommunizmus fenyegeti a világbékét, és ezért a szabadság, az emberi jogok és a demokrácia védelmében össze kell fogni.

A világelit szolgálatában álló bürokrata osztály azonban válságba került, amikor a szovjet birodalom felbomlott. Már nem hivatkozhattak a kommunista veszélyre, amikor továbbra is engedelmességet követeltek a népektől. Többek között azt, hogy mondjanak le nemzeti önrendelkezésükről és nemzeti államaikról. A hidegháború **kétpólusú világaról** fokozatosan kiderült, hogy a szemben álló ideológiák ellenére valójában a pénzhatalmi világelit közös stratégiáját szolgálta mindkét pólus, csak más-más módon. Az **elitkölt közös cél** egyesítette a **látszólag** élesen szemben álló két világrendszert. A világelit valódi célkitűzése kezdettől fogva az egy-központból irányított világrendszer, a **globális kormányzat** létrehozása volt. Ennek előfeltétele a különböző országok és népek vagyona feletti rendelkezésnek a megszerzése. **A vagyon hatalom!** Aki rendelkezik az emberek, a népek és nemzetek vagyonával, az rendelkezik a sorsukkal is. A kommunizmus a világelit kísérlete volt a nemzetek vagyonának **rendőrállami módszerekkel** való megszerzésére. Ehhez diktatúrát kellett létrehozni, mert az megkönnyítette az emberek vagyonának és munkájának az elit számára történő állami kisajátítását és az emberek életével való rendelkezést. Ehhez azt kellett biztosítani, hogy az általa létrehozott és részben finanszírozott kommunista

diktatúrák – rejtett módon - mindvégig az ellenőrzése alatt maradjanak. Ez volt a kommunista rendszer legnagyobb titka.

A pénzhatalmi világelit az általa elképzelt Új Világrendben egy-központból gyakorolja a hatalmat a kezében lévő globális pénzrendszer, fegyveres erő és politikai irányítás útján. Ebben a rendszerben a **társadalom tagozódása kétszintű**. Az egyik szinten a hatalmat gyakorló világelit, az őt kiszolgáló bürokrata osztály, valamint a globális nomenklatura technokratái találhatók, a másik szinten pedig a függőhelyzetű és vagyontalan százmilliók, akik bérből és fizetésből, illetve segélyből élnek. Ez az antidemokratikus világdiktatúra hosszútávra biztosítaná a pénzhatalmi világelit megszerzett előjogait.

A pénzuralmi világelit másik módszere az egy-központból irányított világszisztéma létrehozására a **kamat-mechanizmussal működtetett magán-pénzmonopólium** elterjesztése, és a **globális eladósítás**. A világelit ebben a változatban nem rendőrállami módszerekkel, hanem **eladósítással** szerzi meg az egyes emberek, gazdasági szervezetek és országok vagyonát. A **cél azonban ugyanaz**: felszámolni a nemzetállamokat és átvenni az emberiség feletti hatalmat az Új Világrend létrehozásával. Az internacionalista-kommunizmus **rendőrállami módszerei**, valamint a kozmopolita-globalizmus **eladósítási technikái** ugyanannak a pénzhatalmi világelitnek a céljait szolgálták, és szolgálják ma is. **Az emberiség – köztük a magyar nemzet - mindkét ajtón ugyanabba a terebbe jutott.**

A Szovjetunió és birodalma felbomlásával elvileg lehetővé vált, hogy nemcsak Kelet-Európa, de egész Európa népei erős nemzetállamokat hozhassanak létre, amelyből kiszorulhat az Egyesült Államok és az Amerika felett a főhatalmat gyakorló **pénzhatalmi világelit**. A második világháború után először nyílt arra lehetőség, hogy a nemzetállamok Európája ismét önmaga ura lehessen. A nemzetközi pénz-és korporációs oligarchia ezért indított **csendes világháborút pénzügyi fegyverekkel**, hogy az Amerika feletti hatalom megszerzése után Európa feletti uralmát is megszilárdítsa és véglegesítse. Ez a háború – stratégiai célját tekintve - megegyezett az Európát leromboló két világháborúval. A pénzhatalmi világelit, mivel hadsereggel soha nem rendelkezett, világhódító háborúit szemben álló háborús szövetségek létrehozásával és a tőle pénzügyileg függő eladósított államok fegyveres erőivel vívta. A nemzetállamok háborúztak, de a háború eredményeinek - nevető harmadikként - mindig ő volt a haszonélvezője. Az eladósítással, és a hitelezés finomra hangolásával el tudta érni, hogy mikor törjön ki és meddig tartson a háború, s hogy az általa kiválasztott oldal nyerjen. Arról is gondoskodott, hogy a háború végén - vesztes és győztes egyaránt - megfizesse neki kamatostul a háború finanszírozásához nyújtott kölcsönöket.

Új fejlemény a világtörténelemben, hogy a pénzhatalmi világelit mostani **magánháborúját** a saját eszközeivel – eladósítással és jogi személyek hadosztályainak a bevetésével – indította meg. Ezt a háborút a történelem **első teljesen privatizált világháborújának** tekinthetjük, amelyben a **szervezett magánhatalom** elsősorban az euró-atlanti térség, vagyis a fejlett ipari országok népeit támadta meg. Ennek a privatizált magánháborúnak a legfőbb célja az eddig megszerzett vagyon megtartása és bővítése. A további vagyonszerzés érdekében szükségesé vált a háborút más földrészekre is kiterjeszteni. A termelő-tőkét le kellett

győzni, az érték-előállító ipari és a mezőgazdasági üzemeket pedig a pénzügyi szektor uralma alá kellett helyezni. A centrum országokban nem bombázták le a gyárakat. Elpusztítás helyett csődbe kergették és bezárták őket. Mindezt **ki-szervezéssel és eladósítással** hajtották végre.

Az euró-atlanti térségen kívüli területeken, elsősorban a Közel-Keleten, a világelit ezúttal is igénybe vette az általa kirobbantott helyi háborúkhöz más államok haderejét, pénzét és katonáinak életét. Elsősorban az Egyesült Államok hadseregét használta zsoldosként, de az ellenőrzése alatt álló NATO révén más államokat is rákényszerített arra, hogy részt vegyenek a kizárólag az ő érdekeit szolgáló magánháborúban. Irakot és Afganisztánt Amerika támadta meg, Szerbiát és Líbiát a NATO, de megbízójuk a világelit, jelképesen szólva a '**Bilderberg Klub**' tagjai voltak. Ismét olyan nevekkel találkozhattunk, mint **Rumsfeld, Wolfowitz, Perle, Albright, Holbrooke** és az elmaradhatatlan **Kissinger**. A második vonalban pedig olvashatjuk **Colin Powell, Condoleezza Rice, Richard N. Haass, Zbigniew Brzezinski** és társaik neveit. Bizonyított tény, hogy az ellenségként megjelölt iszlám terrorizmust is a világelitet kiszolgáló szervezetek finanszírozták hosszú időn át. A háború igazolására mindig rendelkezésre álltak kellő számban a képzett és jól megfizetett ideológusok, teoretikusok, akik a világelit tulajdonában álló tömegtájékoztatóban megrendelésre manipulálták a közvéleményt.

Ez a magánháború eddig jól szolgálta a pénzhatalmi világelit, az Egyesült Államok lakosságának az 1%-kát kitevő szupergazdagok, valamint a szervezett zsidóság érdekeit. A pénzhatalmi világelit szorosan kötődik a zsidó, vagy zsidó származású szupergazdag pénz-dinasztiákhoz, de a szervezett zsidóság más csoportjai is fontos szerepet játszanak ebben a pénzügyi eszközökkel vívott magánháborúban. Ők a pénzügyi technikákkal gyakorolt hatalom nagy tapasztalatokkal rendelkező mesterei. Jól ismerik, hogyan kell a pénzt felhasználni **eladósítással** a hitelrendszer, a bankrendszer, a befektetések és a termelőgazdaság irányítására, a hatalom megszerzésére és megtartására.

A pénzhatalmi világelitnek már a pénzügyi világháború előtt ki kellett építeni azt a transznacionális mechanizmust, amely képes az információáramlás hatékony ellenőrzésére. Ilyen tájékoztatási rendszer nélkül nem tartható kézben a tudat-ipar, amely elengedhetetlen a hatékony dezinformációhoz, a világgözvélemény manipulálásához. A hadban-álló világelitnek csak így lehetett szövetségeket szerezni, másrészt az ellenállókat megfélemlítenie. Mind a meggyőzéshez, mind a fenyegetéshez szükség volt az elektronika, a kibernetika és az informatika teljes arzenáljának a bevetésére. Nem elég az információ világszintű áramlásának az ellenőrzése. Képesnek kell lenni az ellenállók elhallgattatására is. Csak olyan vélemények kaphatnak nyilvánosságot, amelyek a pénzhatalmi elit céljait szolgálják. Hasonlóan fontos - példát statuálva - az ellenállók megbüntetésé.

Mindehhez az ipari-méretű agymosáshoz nem elég az **első nyilvánosság**, a tömegtájékoztatási intézmények világhálózatának a hatékony működtetése. Szükség van az internet **második nyilvánosságának** az ellenőrzésére is. A **nyomatott és elektronikus sajtó** globális hálózata sem elég. A világelit az emberiség tudata feletti uralom megszerzéséhez világméretben ellenőrzi nemcsak

a filmipart, de a könyvnyomtatást is. Ugyanez áll felsőoktatás, az egyetemek, a tudományos intézmények, a think tank-nek nevezett kutatóközpontok, gondolati műhelyek feletti kontrollra is. Csak az a művész, tudós, közéleti szereplő, politikus számíthat sikerre, aki a világelit irányvonalát követi.

Ami a média világában nincs a világelit tulajdonában, az közvetlenül vagy közvetve az ellenőrzése alatt áll. Egy jól megszervezett hálózat tartja kézben az Egyesült Államok információs szféráját. Innen áramlik a megszürt és manipulált információ a világ többi része felé. Egy olyan tájékoztatási hálózattal van dolgunk, amely önmagát felügyeli. Tetszés szerint döntenek arról, hogy az információ világában ki lesz sikeres és ki nem. Mit kell igaznak tartani és mit nem. Ezt az **ellenőrzött-dezinformáció** rendszerének is nevezhetjük, amelyben a gondosan létrehozott és kiválasztott információkat becsomagolják és továbbítják a világ minden tájára.

A pénzhatalmi világelit Amerika segítségével lényegében Európát is gyarmatosította, amelynek nincs saját hadserege és ezért ki van szolgáltatva annak a NATO-nak, amelyet egyértelműen Amerika dominál. Európa pénzügyileg és az információ szempontjából is kiszolgáltatott helyzetben van. Az Amerikából érkező információs és tudatipari termékek Európában is a pénzhatalmi világelit hegemoniája alatt álló tömegtájékoztatási-hálózatokhoz kerülnek, hiszen Európában is az Amerikáéhoz hasonló helyzet jött létre. Csak azt a tényt említjük, hogy **Haim Saban**, amerikai-izraeli **mediabáró** a tulajdonosa Németország legnagyobb tévéhálózatának, a **Kirch médiának**. De meghatározó súllyal van jelen Európában **Rupert Murdoch** is az érdekeltségi körébe tartozó, vele együttműködő médiavállalkozókkal együtt.

A háborúban álló **szuperosztálynak** sikerült olyan nemzetközi légkört teremtenie, amelyben minden vele szemben alternatívát kereső, vagy ellenálló személy terroristának, az emberiség közellenségének minősíthető. A **'War on Terror'** meghirdetése területhez és időhöz nem kötött háború megindítását jelentette mindenki ellen, aki ellenzi vagy veszélyezteti a szuperosztály Új Világrendjét. Az 1991-es első, majd a 2003-ban megindított második Irak elleni háború célja többek között a népek megfélemlítése is volt. A világelit figyelmeztetett mindenkit, hogyan jár az, aki ellenáll neki.

Ennek a háborúnak a főszíntere azonban nem a Közel-Keleten, Irakban, Afganisztánban vagy Szíriában van. Ez **globális háború**, amely az egész emberiség ellen folyik. Jelenlegi fő hadszíntere az Egyesült Államok és egyre inkább Európa. Célja ma is a meghódítandó országok vagyonának a megszerzése és így hatalmuk véglegesítése. A világelit most nem hadseregekkel hódítja meg a legyőzendő országokat, hanem pénzügyi fegyverekkel kényszeríti őket arra, hogy minden vagyonukat adják át neki adósságszolgálat fejében. Ez lehetővé teszi a pénzügyi hódítók számára, hogy az euró-atlanti térség minden erőforrása, az értékelőállító-termelő szektor egésze is az ellenőrzésük alá kerüljön. Ezzel megszerzik a világkereskedelem feletti ellenőrzést is.

A pénzhatalmi világelit offenzívája a **FED támadásával** kezdődött. A szupergazdag bankár-dinasztiák magántulajdonában lévő FED, amely ellátja az Egyesült Államok központi bankjának a szerepét is, **Alan Greenspan** irányításá-

val úgy döntött, hogy az euró-atlanti térség országait **elárasztja levegőből előállított olcsó pénz-zuhattal**, és így teszi tönkre a fejlett ipari országok értéktermelő realgazdaságát, versenyképes árukat előállító ipari üzemait. A termelőszektor átvétele és felszámolása volt a cél. Különböző spekulációs módszerekkel – pénzügyi buborékok létrehozásával – megkönnyítették hatalmas jövedelmek elérését a termelő-iparágak kihagyásával. A nagy pénzügyi szervezetek, élükön a FED-del, elsősorban a pénzügyi és kereskedelmi szektort finanszírozták, lehetővé téve a kolosszális méretű pénzügyi hozamokat.

Ezzel a pénz özönvízzel a spekulációra szakosodott befektetőknek és bankároknak viszonylag rövid idő alatt sikerült versenyképtelenné tenni a termelőszektort. A pénzügyi szférát szintetikus pénz-zuhattal árasztották el. Az így elérhető nagy haszon miatt **elértéktelenedett az a jövedelem**, amihez érték-előállító, termelő **munkával lehetett** hozzájutni. A termelőszektorban befektetett tőke eltörpült a pénzügyi szektorban megforgatott pénzekhez képest. A termelőmunkával csak ügyvel-bajjal és a piaci ingadozásoknak kitéve lehetett jövedelemhez jutni. Biztosítani kellett az optimális termelési feltételeket, az olcsó alapanyagot, energiát, a szakképzett és alacsonyan fizetett munkaerőt, továbbá a termékek raktározását, terítését és szállítását, de mindenek előtt meg kellett találni az értékesítésükhöz szükséges fizetőképes keresletet. Minderre nem volt szükség a pénzpiaci befektetéseknél, ugyanakkor az ott mozgatott óriási pénzek segítségével könnyen lehetett hatalmas jövedelmeket húzva spekulációs fogadásokat kötni.

Amerika, majd később Európa **pénzügyi szőnyeg-bombázása** sikeresnek bizonyult. Néhány éven belül a termelő-iparágak fontos részei áttelepültek Dél-Amerikába, Ázsiába, elsősorban a gyorsan fejlődő Kínába. Az euró-atlanti térség országaiban megjelent a tömeges munkanélküliség, amitől nem lehet megszabadulni, mert eltűntek a munkahelyek. A megbénult termelőszektor felett az uralmat a pénzügyi szektor **hatalmi gazdasága** vette át.

Ebben a pénzügyi eszközökkel vívott hódító háborúban szükség volt az emberek megtévesztésére, hogy ne álljanak ellent. A világelit ezért az általa forgalomba hozott dollár-trilliárdokkal azt a látszatot keltette, hogy létre jött egy olyan eddig nem ismert, csodálatos új gazdaság, amely állítólag értékelőállító munka nélkül is képes tartós jólétet biztosítani. Ez a misztikus, új gazdaság volt a „pénzből való pénzcserélés”, amit **Arisztotelész krematisztikának** nevezett, hogy megkülönböztesse a szükségletre termelő valódi gazdaságtól, az **ökonómiától**. Már ő is tisztában volt a pénzgazdaság pusztító hatásával. **Ruhland** pedig bebizonyította, hogy elsősorban a krematisztika pusztító következménye volt a Nyugatrómai Birodalom bukása is.

A világelit neoliberalis **krematisztikája** azt az illúziót keltette, hogy elég, ha a termelőmunkát Dél-Amerika, Ázsia és Kína alsóbb osztályai végzik. A nemzetközi Pénzkartell gondoskodott arról, hogy a kevésbé jómódú, sőt, vagyontalan emberek is hozzá juthassanak olcsó hitelekhez. Ezzel kikapcsolták azok ellenállását, akik most a világelit pénzügyi háborújának az első számú áldozatai. Ezt a fajta megtévesztést alkalmazták nemzetközi szinten is, amikor a világ többi országát is elárasztották könnyen elérhető, viszonylag alacsony kamatozású

hitelekkel. Ez az olcsó pénzdömping tette lehetővé a harmadik világ fejletlen országainak a túlzott eladásítását, amely végül is elvezetett a jelenlegi adósságszolgálatokhoz, amelyből csak az adósságszolgálat felmondásával, vagyis államcsőd-del lehet kikerülni.

A **John Perkins**-hez hasonló „**gazdasági bérgyilkosok**” a pénzhatalmi világelit szolgálatában azért adósították el a harmadik világ országait, mert ez a pénzügyi világháború szerves része volt. Szakszerűen kidolgozott módszerekkel korrumpálták a kiszemelt országoknak a vezetőrétegét, és vették át az eladásítás nyomán e népek nemzeti vagyonát. Az alacsony kamattal kínált milliárdokat valósággal rátukmálták a harmadik világ országaira, amelyek vezetői ezeket a hiteleket nem termelőüzemek építésére, az oktatási és az egészségügyi rendszer fejlesztésére, a természeti környezet és erőforrások megőrzésére fordították. A helyi vezetőréteg ebből luxusvillákat, jachtokat vásárolt, drága magániskolákat létesített. A lakosság többsége a legnagyobb nyomorba süllyedt, amikor meg kellett kezdeni a kölcsönök kamatostól való törlesztését. Ezeknek a népeknek adósságszolgálat fejében át kellett adniuk a pénz-és korporációs oligarchiának természeti kincseiket, kőolajtartalékaikat, mezőgazdasági ültetvényeiket.

A pénzhatalmi világelit sikeresen vetette be a **túlhitelezést** az európai népek vagyonának a megszerzéséért indított offenzívájában is. Nemcsak e népek nemzeti vagyonára kívánta rátenni a kezét, hanem vállalataik és állampolgáraik vagyonára is. Célba vették e fejlett országok biztosítótársaságai és nyugdíj-alapjai pénzének a megszerzését is. Mivel az államok feletti Pénzkartell a hatalmat az általa kiképzett és hivatalba helyezett technokrata bürokraták útján gyakorolja, így viszonylag könnyen el tudta érni, hogy az egyes kormányok eltávolítsanak minden olyan jogszabályt, amely védelmezte az adott ország nemzetgazdaságát. Az egyelő esélyeket, a társadalmi igazságosságot védelmező **protekciónizmus** minden formáját kártékonynak minősítették és felszámolták. A szabályoknak ez az átállítása megkönnyítette a lakosság pénzének a kiszivattyúzását a **pénzpiacok és a tőzsdék manipulálásával**.

A pénzhatalmi elit szolgálatában álló brókereknek, befektetőknek, spekulánsoknak mindig kellő mennyiségű hitel állt a rendelkezésére. A tőzsdék segítségével összeporszívózták a kisemberek pénzét, majd kellő időben távoztak vele. Ha megnézzük kik voltak a szerencsejáték kaszinóvá átalakított nemzetközi pénzrendszer főszereplői, olyan nevekkal találkozunk, mint **Carlos Slim**, **Warren Buffet**, **George Soros**, **Bill Gates**, illetve olyan kevésbé ismert sztárokkal, mint **Lloyd Blankfein** a Goldman Sachs-tól, **Charles Schwab** a Schwab&Co-tól, **Richard Fuld** a Lehman Brothers-tól. Ők és munkatársaik voltak azok, akik kifosztották a pénzpiacokat, és eltették kevésbé szerencsés embertársaik megkötéseit, gyakran életük egész munkájának az eredményét.

A pénzhatalmi világelit egymás után aratta az általa indított pénzügyi háborúban a győzelmeket. Megszerzett pénzügyi és gazdasági hatalmának a biztosítása érdekében helyi támogatókra is szüksége volt. Nincs sikeres gyarmatosítás kollaboráns érdekcsoportok nélkül. Ezek létrehozását is fő fegyverével, a pénzzel oldotta meg. A meghódított népek kísérletet tettek nemzeti érdekeik védelmezésére, ezért az új hatalmi elitnek, és helyi kiszolgálóiknak az volt az

érdekük, hogy a háttérben meghúzódva elkerüljék a nagy nyilvánosságot. Ezt a rejtőzködést megkönnyítette számukra, hogy sikerült megtörniük a homogén lakosság egységét, elősegítve a bevándorlást, a multikulturalizmust, a kevert, hibrid-tudatú - önazonosságban elbizonytalanított - társadalom létrehozását. Sikeresen bénították meg, majd számolták fel a nemzetállamok szuverenitását.

Az eladósított szegény országokban a hiteldömping meggyöngítette a helyi közhatalmat és nyomorba taszította a lakosságot. Ez jelentős létszámú rétegeket kivándorlásra kényszerített. A világelit a humanizmust és az emberszeretetet alibiként használva a fejlett országokat arra kényszerítette, hogy tömegesen fogadják be ezeket az éhség elől menekülő kivándorlókat. A fejlett, jómódú országokban ezek a külföldiek egyre láthatóbb etnikai közösségeket alkottak, és köztük már a pénzhatalom új gyakorlóinak sokkal könnyebb volt elvegyülniük és láthatatlanná válniuk.

A humanitárius célok érvényesítésére a pénzhatalmi elit úgynevezett **non-governmental** szervezeteket, **NGO**-kat hozott létre, amelyek a közérdekre hivatkoztak, de valójában a szervezett magánhatalom érdekeit szolgálták. A pénzhatalmi elit ezeknek az NGO-knak a segítségével – viszonylag kevés ráfordítással - ellenőrizni tudott minden számára fontos szektort és személyt. A lakosság összekeverésének, felhígításának ez a programja azonban nem oldott meg minden problémát. Ezek a harmadik világ eladósított országaiból érkező bevándorlók túlnyomó részt szegények voltak, és ők voltak azok, akik elsőként váltak a pénzügyi válság áldozataivá. A szupergazdag pénzügyi elit és helyi kiszolgálói konfliktus esetén ezektől a szegény bevándorlóktól nem számíthattak hatékony védelemre.

Ezért vált szükségessé **gazdag emigránsok** tömeges betelepítése a meghódított országokba. Ezt a feladatot is a leghatékonyabb fegyverrel, **a pénzzel oldoták meg**. Óriási mennyiségben dobtak a piacra olcsó pénzt a gazdag centrum-országokban, amely arra készítette azok lakóit, hogy ennek egy részét külföldön fektessék be. A gazdagabb országok polgárai szinte minden feltétel nélkül juthattak ingatlanvásárlási kölcsönökhöz, és tömegesen vásárolhatták fel például a mediterrán országok ingatlanait, lakóházait, lakásait. A pénzhatalmi elit azért szervezte meg ezt az ingatlanvásárlási akciót, hogy sok észak-európai költözőn délre és alkosson olyan jómódú külföldiekből álló közösségeket, amelyek között **a pénzelit tagjai már észrevétlenül maradhatnak**. Ha a helyi lakosság érdekei védelmében visszakövetelné a nemzeti szuverenitást és az azzal járó pénzügyi- és gazdasági jogokat, már nem lehetne a pénzelit nagybefektetőit sem egyszerűen felelősségre vonni, mert együtt védekezhetnének a többi jómódú bevándorló közösséggel.

A pénzhatalmi világelitnek ez a módszere sikeresen fellazította és hatékonyan aláásta a meghódított országok társadalmának a **kohézióját**. Alapvetően megváltozott a megosztott és heterogén lakosság közös érdekérvényesítő képessége. Mindez felgyorsította a pénzhatalmi elit által kitűzött célnak - a nemzetállamoknak birodalmi struktúrába való beolvasztásának – az elérését globális kormányzat mielőbbi létrehozása érdekében.

Vissza kell állítani a nemzetállamok pénzügyi szuverenitását

A szociális igazságosságot, a közérdeket és a közjót nemzetközi szinten ma a nemzetállamok képviselik. Századunkban Magyarországon is a nemzeti, konzervatív és keresztény politika képviseli a hagyományos baloldali értékeket, elsősorban a közjót, a magyar nép erős nemzeti közösségként való megmaradását. Így lett baloldali a jobboldal. Nemcsak Európa és benne Magyarország, de az egész nyugati világ problémája, hogy a nemzetállamok elveszítették pénzügyi szuverenitásukat és emiatt nem képesek megtakarításokat és az újonnan kibocsátott hiteleket a termelőgazdaság növekedésére fordítani. Az államok feletti Pénzkartell – ez a nemzetközileg megszerveződött magánhatalom - amely az euró-atlanti térségben kisajátította magának a nemzetállamok pénzügyi felségjogait, görcsösen ragaszkodik ahhoz, hogy a tulajdonában lévő bankrendszer továbbra is hitelezze az ingatlanszektor és a nyugdíj-biztosítási üzletágot. Ily módon ebben a két szektorban folyamatosan felfelé hajtja az árakat.

A szervezett pénzhatalom az egyetemeken csak a Pénzkartell által elfogadott hivatalos pénzelmélet oktatását engedélyezi. Ez a hivatalos elmélet pedig csak a fogyasztási javak árait veszi számításba a pénzkínálat, a pénzkészlet nagysága szempontjából. A vagyontárgyak áralakulását figyelmen kívül hagyja. Ezáltal mellőzi azt a meghatározó dinamizmust, amely eladósítással szélsőséges vagyoni viszonyokat hoz létre, egyre inkább megosztva a gazdaságot és társadalmat.

Egy jól kialakított pénzügyi rendszerben a hiteleket és a megtakarításokat az érték-előállító termelő-szektorba kell irányítani. **A kölcsönvevő úgy jut hitelhez, hogy a létrejövő többlettermékből vissza tudja fizetni a felvett kölcsönt, továbbá jut még neki rezsiköltségre, amortizációra, adóra és megélhetésre, valamint a termelési folyamat megismétlésére, esetleg bővítésére. Ez lenne az optimális megoldás.**

A 2008-ban bekövetkezett pénzügyi összeomlás után úgy kell összpontosítani az erőforrásokat, hogy az érték-előállító termelőgazdaság **újra növekedjen**. El kell kerülni a pénzügyi buborékok újabb kialakulását, hogy a bankrendszer továbbra is finanszírozza az értéket-elő-nem-állító tevékenységeket és spekulációs ügyleteket.

Ez történelmi visszatérést jelentene a közgazdasági elmélet klasszikusainak a törekvéseihez, akik **az értéket-elő-nem-állító, teljesítmény nélküli jövedelmeket meg akarták adóztatni**, illetve ezeket a tevékenységeket köztulajdonban akarták tartani, mint a közhatalom, az állam által támogatott infrastrukturális szolgáltatásokat.

A szervezett magánhatalomként működő pénzügyi szektor a közhatalmat - az államot - korlátozó politikai ideológiát fejlesztett ki azért, hogy továbbra is kisorsolhassa magának a **földjáradékot, a természeti erőforrásokból származó járadékot**, valamint a **monopolhelyzetekből adódó járadékot**. Így például kiharcolta magának azt az előjogot, hogy csak ő bocsáthasson ki hitelpénzt, és ezért övé legyen a pénzkibocsátás haszna (**seigniorage**), valamint a kikölcsönzött pénz kamata. Az ingatlantulajdonra és más vagyontárgyakra kivetett adókat kifogásolták és fokozatosan megszüntették azért, hogy azokat földjáradékká és más

gazdasági járadékokká átalakítva, az adósok fizetni tudják az így felszabadult összegekből a bankoktól felvett hitelek kamatait. Az állampolgárok munkából származó jövedelmét ne az állam szedje be adóként közfeladatai finanszírozására, hanem az a pénzülgarchia bankjaihoz kerüljön kamat formájában, annak teljesítmény nélküli gazdagodását növelve.

A pénzüralmi világtrend kialakítói arról is gondoskodtak, hogy mesés jövedelmüket kivonják a közteherviselés alól. A **Tax Justice Network** elnevezésű civil szervezet, amely az **off-shore** befektetések és vagyonok kutatására szakosodott, és amelynek **James Henry** a vezetője, 2012. július 23-án nyilvánosságra hozott tanulmányában megállapította, hogy **21 trillió dollár** (egy trillió itt ezer milliárdot jelent) pénz áramolhatott az adóparadicsomokba az elmúlt harminc évben. A Magyarországról kiáramló tőke – **242 milliárd dollár** - meghaladja az ország teljes külső adósságát. Magyarország a régiós államokat megelőzve az első húsz állam között szerepel. Ennek az lehet az oka, hogy Magyarországon sokáig lehetett **off-shore** cégeket bejegyezni.

Ebből az is következik: nem biztos, hogy a becsült 242 milliárd dollár teljes egészét Magyarországon termelték. **John Christensen**, a **Tax Justice Network** civil szervezet **igazgatója** szerint az adóparadicsomok száma a gazdasági válság óta folyamatosan bővül. Ezzel együtt növekszik az ide menekített vagyonok mértéke is. Jelenleg 73 **off-shore** központot tartanak nyilván világszerte. A 21 ezer milliárd dollár értékű **off-shore** számlák azonban nem tartalmazzák az **off-shore** ingatlanokat, a hajókat, és a céges tulajdont. Mégis ez az összeg megegyezik az Egyesült Államok és Japán együttes évi nemzeti össztermékével.

Ami Magyarországot illeti - méretéhez és tőkeerejéhez képest - igen nagy veszteséget szenvedett az elmúlt évtizedekben, az **off-shore** paradicsomokba kimenekített pénzek miatt. A 242 milliárd dollár magántőke ugyanis a teljes magyar államadósság két és félszerese. A 242 milliárd dollár abszolút mértékben is magas, ezért szerepel Magyarország e szomorú világranglista tizenkettedik helyén, de Európában az első. Christensen szerint Magyarországról az 1980-as évektől kezdve áramlott ki a pénz a tőkepiaci liberalizáció pedig még könnyebbé tette a magánvagyonok kimentését. Vajon ki fogják-e deríteni valaha is az illetékesek, hogy a pénzhatalmi világelit és hazai kozmopolita, komprádor és kollaboráns kiszolgálói közül név-szerint kik felelősek a magyar nép e kolosszális méretű kirablásáért?

Magyarországon a kommunista rendszerben nem volt jelentős magánvagyon. Az a 242 milliárd dollár, amit kivittek az országból, a privatizációval kerülhetett magántulajdonba. A pénzügyi háború rablólovagjai a magyar nemzet elkótyavetélt közös vagyonából most már külföldi magántulajdonosként húzhattak hatalmas jövedelmet adómentesen. A magyar népnek pedig maradt a folyamatos eladósodás, a kamatok hitelekbeli való fizetése, a megszorítások és a hazugságok, hogy túl sokat fogyaszt. Mindennek szomorú következménye a népesség csökkenése, és a magyar nemzet leépülése.

A **Berlini Konszenzus** a **Washingtoni Konszenzus** ikertestvére. A **Washingtoni Konszenzus** elnevezés **John Williamson**-tól származik, aki 1989-ben, illetve 1990-ben tíz pontban foglalta össze a neoliberais gazdaságpolitika és világstratégia

legfontosabb ismérveit. A Washingtoni Konszenzus tehát a **neoliberalizmus esz-szenciáját** tartalmazza. Azt sorolja fel, milyen feltételek között kell működnie egy ország gazdaságának ahhoz, hogy a globális pénzürelmi rendbe minél jobban be tudjon illeszkedni. Ez a beilleszkedés a feltétele annak, hogy a nemzetközi Pénzkartell és pénzhatalmi struktúrái az illető országnak hitelt nyújtsanak.

Első követelmény a fiskális fegyelem. Eszerint a költségvetés elsődleges egyenlegének 1%-osnál nagyobb többletet kell mutatnia és az úgynevezett operacionális deficit nem lehet több, mint 2%. **Második** követelmény az, hogy nem a közjót és a közérdeket szolgáló kiadásoknak kell elsőbbséget biztosítani, vagyis meg kell nyirbálni az állami költségvetéseket. A **harmadik** követelmény az adóreform. Szélesíteni kell az adózási bázist, el kell törölni a kedvezményeket és csökkenteni kell a legmagasabb adókulcsokat. A **negyedik** követelmény a pénzügyek, a pénzügyi szféra egészének a maximális liberalizálása. Az egyes országok kormányainak arra kell törekedniük, hogy a pénzüpiacokon alakuljanak ki a kamatlábak. **Ötödik** követelmény, hogy a valutaárfolyam legyen egységes és exportösztönző, az árfolyam-politika pedig stabil és biztonságos. **Hatodik** követelmény a külkereskedelem liberalizálása, a protekcionizmus felszámolása, a vámok lebontása. **Hetedik** követelmény a külföldi működő-tőke számára teljes mozgásszabadság biztosítása, a tőkemozgások liberalizálása. **Nyolcadik** követelmény a lehető legteljesebb privatizáció. A közvagyon, az állami vállalatokat, közműveket és közszolgáltatásokat, valamint az állami monopol-jogosultságokat lehetőség szerint magántulajdonba kell adni, illetve magánellenőrzés alá kell helyezni. **Kilencedik** követelmény a közérdeket szolgáló állami ellenőrzés csökkentése illetve megszüntetése, azaz teljes dereguláció a gazdaság minden területén. **Tizedik** követelmény, hogy az állam maximálisan gondoskodjon a magántulajdon védelméről, szavatolja a magánosított közvagyon magántulajdonban maradását.

A **Washingtoni Konszenzus** tehát a neoliberalis pénzhatalmi világelit globális támadása volt az egyes országok, nemzetállamok pénzügyi, gazdasági és politikai **szuverenitása** ellen. Az ázsiai, afrikai és latin-amerikai országok egy része szembeszállt a nemzetközi Pénzkartellnek ezzel a pénzügyi hódító háborújával. A Pénzkartell világstratégiájának az érvényesítésében kiemelt szerep jutott a Világbanknak, de különösen a Nemzetközi Valutaalapnak, az IMF-nek.

A pénzhatalmi elit **mára** elérkezett az Új Világrend formális bevezetéséhez. Ez irányú szándékát nemcsak kinyilvánította, de a gyakorlatba való átültetéshez is neki fogott. Mégis egyre több tény utal arra, hogy a világhatalomért folytatott háborúját elveszíti. **Nem képes megtartani eddig megszerzett pénzügyi, gazdasági, politikai és fegyveres hatalmát.** A hatalom csúcsára került, de kiderült, hogy nem tudja kormányozni az emberiséget. Eladósítással, kamatszédéssel ki tudta rabolni szinte az egész világot, de egyre több a jele annak, hogy nem képes a termelő gazdaság működtetésére. Ehhez át kellene térnie a munkával fedezett pénzrendszerre, és vissza kellene állítania a termelőszektor elsőbbségét a pénzügyi szektorral szemben. Ha a világelit ezt megteszi, akkor elveszíti hatalmának legfőbb forrását, a kamat-mechanizmussal működtetett globális pénzmonopóliumot.

A pénzhatalmi elitnek impériuma megtartásához a termelőgazdaság működtetésére, munkahelyek teremtésére, fizetőképes keresletre, munkával fedezett pénzre lenne szüksége. Ha a világelit nem akarja, hogy a meghódított népek felázadjanak ellene, akkor vissza kell térnie a közérdek, a közjó szolgálatához, és a társadalmi igazságosságot a történelemben eddig legjobb érvényesítő szociális piacgazdasághoz. A pénzhatalmi világelit gyökeres fordulat nélkül erre alkalmatlan. Eddigi stratégiájával meg tudott szerezni magának mindent, de megtartani már nem képes. Nem hagyott a népek számára olyan **mozgástért a túlélésre**, amelynek a segítségével távol lehetne őket tartani a világelit özszerablott vagyonától. A népek visszakövetelik ezt a vagyont a maguk számára, egyrészt, mert ők hozták létre, másrészt azért, mert e vagyonnal hagyományos életmódjuk anyagi alapjai is elvesztek.

A pénzhatalmi világelitnek ahhoz, hogy fordulatot tudjon végrehajtani világstratégiáján, eddigi **értékrendjén** is változtatni kellene. A világelit elkülönült, maffia-jellegű, zárt érdekcsoportot alkot, és **kettős mércét alkalmaz**. Az ókorig visszanyúlóan úgy alakította életstratégiáját, hogy lehetőleg mások munkájából éljen. Ellenfélnek, sőt ellenségnek tekinti mindazokat, akik felismerik ezt a helyzetet. Minden rendelkezésére hatalmi eszközzel fellép ellenük. Nemcsak az erő érvét, de az erőszakot is beveti ellenük. Fél tőlük és gyűlöli őket. Az információs korszakban azonban - az internet második nyilvánosságának köszönhetően - egész népek ismerték fel, hogy a pénzhatalmi elit az univerzális erkölcs szabályait mellőzve győzte le őket, vette el munkájuk eredményét és alakította ki a jelenlegi pénzfeudalizmus antidemokratikus viszonyait.

Kétséges azonban, hogy az a pénzhatalmi világelit, amelyre eddig a telhetetlen pénzéhség és nyereségvágy, a fanatikus zsugoriság volt a jellemző, képes lesz-e a közérdek és a közjó szolgálatában változtatni eddig gyakorolt értékrendjén. A népek azért nem várhatnak, mert az exponenciálisan növekedő kamatterhek nyomán olyan mértéket ért el az eladósodás, hogy már csak úgy tudják teljesíteni adósságszolgálati kötelezettségeiket, ha tovább csökkentik az értékelőállító termelőgazdaság erőforrásait. A termelő szektor zsugorodása azonban életüket veszélyezteti.

A népeknek túlélésük érdekében haladéktalanul cselekedniük kell és vissza kell venniük a tőlük eladósítással elvett közvagyonot. Ezt csak a közösségi érdekeiket védő **nemzetállam segítségével** tudják elérni. Ezért akarja a világelit minél előbb **felszámolni a nemzetállamokat**, hogy a népeknek ne legyen lehetősége az ellenállásra. Megtehetné azt is, hogy ezúttal partikuláris érdekeit alárendeli a népek érdekeinek, de ehhez erkölcsi megújulásra, az üzleti etika alapvető szabályainak a betartására lenne szükség. Gondoljuk csak meg: eddig zsugori uzsorásként viselkedő, kérges szívű érdekcsoportoknak kellene a közjó és a közérdek szolgálatában elengedni - részben pedig átütemezni - az eladósított népeknek nyújtott hiteleket. Kétséges, hogy hajlandóak és képesek-e erre a fordulatra, önzésük legyőzésére a közjó érdekében. Az ókori birodalmak uralkodói azonban, akik egyben az államhatalmat is megszemélyesítették, képesek voltak erre a fordulatra. Könyörületes, de okos despotaként - a szárazságot követő inséges időkben - rendszeresen elengedték alattvalóik adósságát.

Pénzuralmi despotáinknak ezt a példát kellene ma is követni, lehetővé téve az **államcsóddal az újrakezdést**.

Nem kell félni az államcsódtól, mert az a jó megoldás. Az államcsőd nem felszámolás, hanem az adósságsapdából való kiszabadulás. A csődgondnok nem felszámoló-biztos, hanem az újrakezdés elősegítője. Vannak olyan helyzetek, amikor az államcsőd - **vagyis a szuverén adósság leírása** - az egyetlen ésszerű megoldás. Az államadósság vég-nélküli fizetésének a megtagadása a helyes lépés még akkor is, ha a nemzetközi Pénzkartell igyekszik a rendelkezésére álló minden eszközzel bosszút állni azon az államon, amelyik ezt megmerészeli tenni. Ilyen bosszú áldozata ma a Magyarország nemzeti kormánya. A szervezett pénzhatalom soha nem fogja elfogadni önként, hogy egy nemzetállam felmondja a hibás pénzrendszerhez való szolgai alkalmazkodást és megtagadja erőforrásainak a folyamatos átengedését az élőködő pénzügyi szektornak. A nemzetállam az államcsőd bejelentésével hozza a pénzhatalmi elit tudomására, hogy nem játssza tovább azt a pénzügyi pókert, amelyben neki mindig a vesztes szerepe jutott.

Az államcsőd nem világhatasztrófa, nem a világ vége, hanem az újrakezdés, a tisztalappal indulás egyetlen igazságos és elfogadható lehetősége. Aki tanulmányozza a pénzügyi rendszer fejlődésének a változásait az elmúlt három évszázadban, megállapíthatja, hogy a különöző típusú felhalmozódó adósságok jelentős részét soha nem lehetett megfizetni, és általában nem is fizették meg az adósok a hitelezőknek.

2012-ben ugyanezt lehet elmondani a magánszektor adósságáról is. Előbb-utóbb, de beáll a fizetéseképtelenség és csődöt kell jelenteni. Jelképes módon persze lehet továbbra is fenntartani a fizetőképesség látszatát és oly módon teljesíteni az adósságszolgálati kötelezettségeket, hogy a fizetendő kamatterheket az esedékességkor egyszerűen hozzáírják a főköveteléshez és a tartozás újabb hitelek felvétele nélkül automatikusan növekszik. Ez az adósságnövekedés végül olyan nagyságrendet ér el, amikor racionálisan nem lehet vele mást kezdeni, mint leírni. Ebben az esetben a hitelezőknek ez az egyetlen ésszerű választása.

Az a tény, hogy az adós ténylegesen fizetéseképtelen, feszült helyzetet teremt. Nemcsak az a konfliktus oka, hogy szembe kell nézni az eddig takargatott valósággal, de válaszolni kell arra a kérdésre is, hogy milyen módon kerüljön sor az adósság elengedésére, leírására, milyen pénzügyi technikával lehet beindítani az újrakezdést. Választani kell, hogy az adósok átengedik-e kézzelfogható, fizikai tulajdonukat a végrehajtást követelő hitelezőknek, vagy pedig a hitelezők elengedik az adósok tartozásait, teljesen, vagy legalább addig a mértékig, hogy azok visszanyerjék fizetőképességüket, lehetővé téve számukra, a gazdasági és pénzügyi egyensúly helyreállítását.

Nyilvánvaló, valakinek vesztenie kell és ez a veszteség a számviteli egyenleg másik oldalán nyereségként fog megjelenni. Az adósok veszítenek, amikor adósságuk fedezeteként át kell engedniük vagyontárgyaikat, vagy pedig le kell mondaniuk adósságszolgálati terheik teljesítése érdekében más szükségleteik finanszírozásáról. A hitelezők akkor veszítenek, amikor le kell írniuk az adósok tartozásait, vagy amikor a kihelyezett hitelek visszafizethetlenné válnak.

Tanácsért forduljunk a történelemhez! Emlékeztetni kell a pénzhatalmi elitet arra, hogy az általa elterjesztett és működtetett pénzrendszer valójában egy 18. században kialakított, az akkori korszaknak megfelelő információs rendszer, amely az eltelt háromszáz év alatt eltorzult és használhatatlanná vált. A 21. században, amelyet háromszáz év alatt eltorzult és használhatatlanná vált. A 21. században, amelyet információk korszaknak is szokás nevezni, az emberiségnek a civilizáció szinte minden vonatkozásában sikerült hatalmas változásokat elérnie. Ez alól azonban kivétel a pénzügyi rendszer, amelynek elmaradt a gyökeres átalakítása, megújítása.

A jelenlegi hitelpénzrendszeren belül olyan kamatmechanizmus működik, amely a pénzügyi szektort rákos daganathoz hasonlítható beteges növekedésre kényszeríti. Mivel a pénzrendszer maga alá gyűrte az érték-előállító termelőgazdaságot, ezért a termelőgazdaság is a folyamatos növekedés kényszerétől szenved. Bolygónk pótolhatatlan erőforrásait fel kell áldozni a kamatmechanizmus miatt exponenciálisan növekvő pénzrendszer kielégíthetetlen igényeinek. Véges Földünkön azonban semmilyen alrendszer nem növekedhet végtelenül. A természeti környezetet pusztító beteges növekedés helyett az erőforrások megtartására van szükség. Ha továbbra is érvényesül a természet-és életellenes pénzrendszer uralma, akkor az visszafordíthatatlan és tragikus következményekkel jár az egész emberiség számára.

Eladósítás más történelmi korszakokban is létezett, de ilyen pusztító erejű még soha sem volt, mint a 21. században. Az adósság az ókorban megkönnyítette az államokat irányító uralkodók, despoták számára alattvalóik ellenőrzését, és az elérhető gazdasági, társadalmi erőforrásokkal való rendelkezést. A szakadatlan háborúk is fokozták az eladósítást, mert óriási pénzeket emésztettek fel. Amikor azonban az eladósítás mértéke túllépett egy határon, akkor rendszerint társadalmi megrázkódtatásokra, a népi ellenállás legváltozatosabb formáira került sor. Az arány, a mérték – a **homo mensura** – minden emberi-társadalmi tevékenységben fontos, így a pénzrendszer működésében is. Az adóssággal nemcsak az a probléma, hogy egy bizonyos mértéken felül megbénítja az emberi tevékenységet, hanem még ennél is nagyobb kárt okoz, mert megbénítja az ember természetes hajlamát arra, hogy másik embertársán segítsen. A pénz lehetővé teszi, hogy az emberek egymás iránti felelősségét és kötelezettségeit **adóssággá alakítsák át**, arctalan és érzéketlen pénzviszonyokra redukálják. Az hitelező és az adós viszonya nem fér össze a kölcsönös támogatáson alapuló termékeny emberi kapcsolatokkal.

Ha megértjük az adósság társadalmi eredetét, akkor hajlandóak leszünk újratárgyalni a hitelek feltételeit, legyen szó a körülmények megváltozásáról, jelzálogkölcsönökről, hitelkártya-adósságról, diákhitelről, vagy egy egész ország szuverén adósságáról. A világot jelenleg sújtó pénzügyi válság azt mutatja, hogy az emberek hajlandóak az adósság elengedésére, ha azok az intézmények, amelyeket az eladósítás létükben fenyeget, fontosak a számukra. A szuverenitás végső soron egy egész népet, az adott ország (állam) lakóinak az összességét illet meg. Szuverén népet alkotó emberi közösségként mi hatalmaztuk fel a bankokat arra, hogy pénzt bocsássanak ki, amit aztán kölcsön adtak nekünk kamatozó hitel formájában. Ezzel beindult az eladósítás spirálja, amely szükségszerűen

elvezetett a megfizethetetlen mértékű adóssághoz, a pénzügyi alávetéshez, a szabadság és önrendelkezés elvesztéséhez. Magyarországon a rendszerváltás-kor megtévesztették a magyar népet. Rávtették, hogy elfogadja a magánpénz monopóliumot. A magyar nemzet felvilágosult tagjainak kötelessége, hogy né-pünket kiszabadítsa az eladósítás és kamatfizetés szolgátságából. A reformkor nagy magyar nemzedékének példáját követve kell segítenünk nemzetünket. Nekünk kell kezdeményezni a jelenlegi globális magán-pénzmonopólium lecse-rélését kamatmechanizmus nélkül működő közpénzrendszerre, helyreállítva a nemzetállamok közjót és a közérdeket védő pénzügyi szuverenitását.

A Bibliából ismert **'jubileumi évhez'** hasonlóan minél előbb el kell engedni valamennyi ember és ország teljes adósságát. Az általános adósság-elengedés az emberiség újkori történelmében igen ritkán fordult elő. Az ókorban azonban Mezopotámiában, Babilonban, Asszíriában, Egyiptomban és a Ptolemaiosz-dinasztia uralma alatt álló területeken az adósság-elengedés rendszeresen elő-fordult. Az uralkodók, akik egyben az államot személyesítették meg, megtanul-ták, hogy bizonyos mértéket meghaladó eladósodás után lázadásokra kerül sor. Különösen olyan ínséges időkben alakultak ki zűrzavaros viszonyok, amikor szárazság volt, rossz volt a termés, és a földműves nép nem tudta teljesíteni adósságszolgálati kötelezettségeit. Az első ilyen állami adósság-elengedésre az ókorban magyar néppel rokon suméroknál került sor. A **sumér király** ren-deletben törölte el az adósságokat. Ma is egy ilyen adósság-elengedésre lenne szükség, de nemcsak azért, hogy ily módon enyhítsünk sok ember szenvedésén, hanem azért is, hogy emlékeztessen minket: **a pénz nem érinthetetlen szent do-log, és az erkölcsös magatartás, az emberi tisztesség ismérve nem az adósság megfizetése, akár életünk árán is. Ellenkezőleg! Az az erkölcstelen, ha a hitelező - az adós tönkretétele, sőt elpusztítása árán is - ragaszkodik az adósságszolgálat maradéktalan teljesítéséhez.**

Az elavult kamatozó magánpénzrendszer felett eljárt az idő. Emberek hoz-ták létre mintegy három évszázada. Ez a pénzrendszer azóta működik, miköz-ben folyamatosan változtattak rajta. Ha létezik még érdemi demokrácia, akkor képesnek kell lennünk a megújulásra és átgondolva újra meg kell állapodnunk egymással az univerzális erkölcs alapján. A gátlástalan önzésen alapuló szerve-zett magánhatalmat az univerzális erkölcs elvein nyugvó igazságos közhatalom helyreállításával lehet és kell legyőzni.